

Titlu original (eng.): The full-time wife

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

CRAIG, JASMINE

Dragoste învingătoare / Jasmine Craig

Traducător: Mirela Dorobanțu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019

ISBN 978-606-736-321-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

JASMINE CRAIG

***Dragoste
învingătoare***

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIRELA DOROBANȚU

Editura și Tipografia
ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învăță să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei
1091	Lucy Walker	-Regăsirea speranței

Capitolul 1

Pinii înalți care străjuiau cimitirul păreau să scoată sunete de jale când printre crengile lor se strecurau pale ușoare de vânt. Soarele palid apărea uneori printre norii plumburii, razele lui se răsfrângeau scurt pe granitul turnului bisericii vechi, după care dispăreau. Lângă un mormânt proaspăt stătea o femeie înaltă și zveltă. Părul ei roșcat era acoperit cu o tocă neagră, la fel ca pardesiul strâns în jurul trupului. Privea gânditoare buchetul de liliac, lalele și narcise ale căror petale începuseră deja să pălească, deși florile fuseseră puse acolo cu doar o zi în urmă.

Elizabeth Finley Morin suspină cu regret. Venise prea târziu să-l vadă pe vârstnicul văr al tatălui ei, Hunter Finley. Auzise că bărbatul suferise un atac cerebral puternic și că era posibil să moară, așa că decisese să vină la el. Hunter murise însă în timp ce ea călătorea din orașelul nordic în care lucra ca bibliotecară la Universitate.

Imediat ce ajunsese, se implicase în aranjamentele legate de funeralii. Acum, acestea se încheiaseră și prietenii, vecinii și

partenerii de afaceri care veniseră să prezinte condoleanțele se întorseseră la casele lor. Tânăra femeie venise de la Nethercraig - casa în care familia lui Finley trăia de generații - la cimitir în dimineața aceasta umedă și răcoroasă, ca să prezinte ultimele omagii.

– Elizabeth, când voi pleca de pe lumea asta, tu vei rămâne ultima din clan, ultima adevărată Finley. Dacă tatăl tău ar fi trăit, el ar fi fost moștenitorul meu. Casa, pământurile și banii pe care i-am strâns ar fi ajuns la el. El a murit însă înaintea mea și am fost nevoit să fac alte aranjamente. Nu am avut copii, dar am considerat că Dugald, fiul meu vitreg, e copilul meu, așa că l-am adoptat după ce m-am căsătorit cu mama lui. De asemenea, când mama ta te-a adus la mine, te-am considerat fiica mea. Mi-am dorit mereu să te căsătorești într-o zi cu Duglad. Acum, am puterea să fac ca acest vis să devină realitate...

Elizabeth se înfioră când o pală de vânt se strecură pe sub poalele pardesiului. Vârând mâinile în buzunare, ridică privirea și tresări văzând de partea cealaltă a mormântului un bărbat. Silueta lui se profila pe cerul plumburiu, hainele la fel de negre ca părul fluturat de vânt făcându-l să semene cu un diavol care venise să-și încaseze datoria. Tânăra femeie închise ochii. Era desigur doar imaginația ei, rezultatul faptului că era în cimitir într-o zi atât de mohorâtă, convinsă că atunci când va deschide ochii arătarea va fi dispărut.

El era însă tot acolo: o siluetă înaltă și solidă, care purta kilt și hanorac matlasat. Mâinile lui erau vârâte adânc în buzunare, iar umerii îi erau aduși în față, ca și cum era înfrigurat. Sub sprâncenele

groase și negre se zăreau ochii cenușii care o fixau pe ea.

– Jane mi-a spus că ai venit la cimitir, zise el, vocea lui fiind cum și-o amintea, profundă și rece.

– M-am gândit că tu nu poți veni, șopti ea.

– Vrei să spui că ai sperat să nu pot veni...

– Domnul Bothwell mi-a spus că a contactat sediul din Montreal al Companiei tale și i s-a spus că ești plecat. A întrebat dacă poate să-ți fie transmis un mesaj, dar au răspuns că nu sunt siguri dacă va ajunge la tine.

– A ajuns. M-am pregătit imediat de drum și după ce am călătorit aproape toată ziua de ieri, azi-noapte și azi-dimineață, am ajuns acasă în urmă cu cincisprezece minute, răspunse el privind mormântul. Nu aveam cum să ajung la timp pentru înmormântare, adăugă pe un ton scăzut ca și cum s-ar fi scuzat în fața celui care murise.

Vântul gemu din nou printre crengile copacilor, în timp ce pescăruși și ciori pluteau duși de curenții de aer. Elizabeth se uită lung la bărbatul care continua să privească mormântul. Trecuseră doi ani și jumătate de când nu-l văzuse. În acest timp, făcuse eforturi mari ca să accepte despărțirea și să învețe să trăiască fără el. Reușise să-și construiască o viață nouă în care el nu avea niciun rol. Avusese dreptate, își spuse tânăra femeie, când susținuse că dorise să nu poată veni; se descurcase destul de bine fără el.

Dugald o privi insistent, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Bănuiesc că vom merge împreună după-amiază în biroul avocatului ca să asistăm la citirea testamentului, zise el. La ce oră e?

– La ora două.

El ridică manșeta hanoracului, scoțând la vedere ceasul de aur pe care-l purta la încheietură.

– E douăsprezece și jumătate, așa că-ți propun să luăm prânzul, apoi să mergem cu mașina până la Duncraig.

Fusese mereu un organizator formidabil, aproape arogant din moment ce era convins că se va supune fără să crâcnească planurilor făcute de el. Elizabeth era tentată să se certe cu el, dar dacă ar fi făcut-o, i-ar demonstra cât de mult o afectează prezența lui, așa că renunță. Voia s-o creadă indiferentă.

– Bine, acceptă ea degajat. Jane mi-a pregătit prânzul acasă și bănuiesc că va fi suficient pentru două persoane.

Înfruntând vântul care bătea din față, urcară împreună spre Kilford, dar înainte să ajungă la micul complex de vacanță de pe malul estuarului format de râu, părăsiră drumul și intrară pe cărarea îngustă care ducea la Nethercraig.

Construită din granit cenușiu, casa așezată pe o colină oferea o priveliște minunată în care dominau apele scânteietoare ale râului Firth.

***

Când intrară în holul larg, Jane Brodie, menajera lui Finley, se grăbi să iasă din bucătărie ca să-i întâmpine.

– M-am gândit io că o să veniți împreună, zise ea cu un puternic accent scoțian. Am pregătit masa în sufragerie pentru 'mneavoastră.

Avem supă proaspătă de vițel, cotlete de miel, cartofi și legume verzi.

– Vin într-un minut, se scuză Elizabeth înainte să urce în camera ei.

Ajunsă în dormitorul mare aflat în partea din față a casei, tânăra femeie își scoase pardesiul și toca, după care se spală pe mâini. În timp ce-și aranja părul, își analiză chipul în oglindă, asigurându-se că arată cât se putea de bine. Pielea ei delicată era ușor fardată, buzele erau acoperite cu un ruj roșu-pal, iar ochii verzi erau evidențiați de fardul de pleoape. Aspectul dramatic era completat de bluza neagră și fusta-creion de aceeași culoare. Își spuse că pare degajată, stăpână pe ea și matură, dorind să reușească să rămână așa. Orice s-ar întâmpla, nu trebuia să-l lase pe Dugald s-o facă să-și piardă cumpătul.

Când coborî, bărbatul stătea lângă una din ferestrele înalte ale sufrageriei și privea pășunea verde care se întindea până aproape de stâncile care despărteau pământul de mare, dar se întoarse când o auzi intrând și veni să se așeze la masă în fața ei. Jane aduse bolul de supă aburindă și începu să-i servească.

– Bănuiesc că ești obosit după o călătorie atât de lungă, domnu' Morin. Unde zici că erai când primiși vestea?

– În Arctica, răspunse el laconic, ca să descurajeze alte întrebări.

– A, e cale lungă d-acolo, zise Jane. Îți ia ceva ca să ajungi acasă. E frumos că în zilele astea putem călători așa repede, da' nu sunt sigură că ne e de folos la toți.

Dugald nu comentă, iar Elizabeth nu știu ce să spună, încât Jane își dădu seama că nu e încurajată să continue și se întoarse în

bucătărie.

Tânăra femeie scutură șervetul, îl puse pe genunchi și luă lingura. Ca de obicei, supa nu avea decât un gust slab de orz fiert, așa că adăugă sare și piper și-i întinse solnița lui Dugald fără să-l privească. Știa că nici lui nu-i plăcea supa asta și că adăuga condimente ca s-o poată mânca.

– Când ai fost ultima dată aici? întrebă el.

– Am venit de Crăciun și de Revelion.

– Cum era Hunter?

– Nu prea bine; începuse să-l lase memoria și nu putea merge prea mult. Tu când l-ai văzut ultima dată?

– În septembrie. Am fost la pescuit în perioada în care am stat aici. Era într-o stare psihică bună, dar mi s-a părut foarte slăbit. Ți-a spus că am fost aici? întrebă el, privind-o pe sub sprâncene.

– Da...

Întrebările și răspunsurile aveau legătură strictă cu bărbatul care plecase dintre ei, cei doi comeseni evitând cu obstinație să deschidă subiectul care-i chinuia: distanța care-i despărțea și nesiguranța relației.

Dugald nu se deranjase s-o contacteze, nici nu încercase s-o vadă în septembrie când vizitase Nethercraig, deși nu i-ar fi luat mult să meargă cu mașina până la Brancaster. Oh, de ce naiba o deranja atât de mult că nu luase legătura cu ea? Oricum nu s-ar fi putut întâlni cu el în perioada aceea, deoarece era foarte ocupată la serviciu.

Jane reveni, aducând o tavă pe care se aflau două farfurii pline cu carne, legume și sos. Menajera începu din nou să vorbească și să pună întrebări la care Dugald îi răspunse de data asta, în timp ce

Elizabeth îl studie cu coada ochiului.

Nu se schimbase prea mult. Părul negru, des și sârmos nu dădea semne de încăruntire, deși bărbatul se apropia de treizeci și cinci de ani. Poate apăruseră câteva riduri fine deasupra sprâncenelor și în jurul buzelor cărnoase, dar linia maxilarului rămăsese la fel de fermă, iar forma lui fizică părea ca de obicei de invidiat. Îmbrăcat lejer cu pantaloni din catifea reiată și un tricou negru peste care pusese un pulover cu anchior lăsa ca întotdeauna senzația de putere și sofisticare.

Puterea fizică, un soi de brutalitate primitivă, părul negru și pielea măslinie le moștenise de la tatăl lui, canadianul francez André Morin, iubitor de viață și de femei, care în timpul unei călătorii de afaceri în Scoția reușise s-o convingă pe conservatoarea și timida Kristy Macrai să se mărite cu el. André reușise s-o fure de sub nasul la fel de conservatorului Hunter Finley, pentru care ea lucrase ca secretară, și o dusesse în Canada ca să trăiască alături de el. Câțiva ani mai târziu, după ce André și-a pierdut viața într-un accident într-o mină din Quebec, Kristy s-a întors în Scoția împreună cu micul ei fiu Dugald, ca să lucreze ca menajeră pentru Hunter. Băiatul moștenise de la mama lui doar ochii cenușii, luminoși, bunul-simț și obiceiul de a se retrage dintre oamenii sau evenimentele care nu-i făceau plăcere.

Când Jane ieși din nou din cameră, Elizabeth întoarse repede privirea de la Dugald, concentrându-se asupra farfuriei din fața ei. Cele două cotlete erau arse, iar varza era transparentă și apoasă. Bietul Hunter, își spuse tânăra femeie, cât de mult trebuie să-i fi simțit lipsa lui Kristy, care era o bucătăreasă desăvârșită, organiza

perfect gospodăria, dar mai ales îl iubea și avea grijă de el. Femeia murise brusc în urmă cu cinci ani din cauza unui cancer nedepistat la timp și Hunter fusese nevoit s-o angajeze pe Jane, care avea un suflet mare, dar era dezorganizată, iar mâncărurile ei erau un dezastru.

– Am fi mâncat mai bine dacă am fi luat prânzul la hotel, observă Dugald, privind îngreșat cotletele din farfuria lui.

– Cât timp rămâi aici?

– Depinde.

– De ce anume? întrebă ea, deranjată de răspunsul laconic.

– De ceea ce se va întâmpla în biroul avocatului în după-amiaza asta. Sunt așteptat la Montreal miercuria viitoare pentru o întrunire a consiliului de administrație, așa că sper să punem în ordine afacerile lui Hunter în următoarele câteva zile.

– Unde plănuiești să stai în timpul ăsta?

– Aici, unde altundeva?

– Am crezut că... începu ea, evitând să-l privească.

Cu riscul să rănească sentimentele lui Jane, tânăra femeie nu mai putu lua nici măcar o înghițitură din mâncarea fadă, așa că puse furculița și cuțitul pe farfurie, apoi se uită din nou la Dugald. El făcu același lucru, apoi împinse dezgustat farfuria.

– N-ar fi mai bine să stai la hotel, din moment ce-ți displace mâncarea de aici? sugeră ea ușor ironic.

El o privi pe sub sprâncene și zâmbi slab.

– Am impresia că nu vrei să stau aici, deși am același drept ca și tine, răspunse bărbatul. Bineînțeles că dacă te deranjează prezența mea, poți să te muți tu la hotel. Cât timp ai de gând să rămâi?

– Cât e nevoie să aflu termenii testamentului lui Hunter.

– Am bănuț, zise el zâmbind mai larg. Mă așteptam să vină și mama, ca să se asigure că primești cea mai mare parte a averii. Nu vine?

– Nu. Își vizitează familia în Australia și n-a reușit să ajungă la înmormântare. A trimis o coroană de flori drept condoleanțe și scuze că nu poate participa personal, adăugă ea cu răceală.

– Bun; mă bucur că nu sunt nevoit să am de-a face cu ea în perioada în care voi sta aici.

– Nu e frumos ce spui!

– Nu e frumos, dar e adevărat. Am fost întotdeauna suspicios în unul față de celălalt, rânji Dugald. Împreunând mâinile, se sprijini de masă și o privi în ochi, făcând-o să-și piardă calmul. Arăți bine, Liza. Lucrezi tot la Biblioteca Universității?

– Da.

– Și ți se pare satisfăcător locul de muncă? o provocă el.

– Poftim? se miră ea, ridicând sprâncenele și privindu-l ca și cum era lipsit de inteligență.

– Îmi amintesc că acesta a fost motivul pentru care n-ai vrut să mergi cu mine în Canada, în urmă cu doi ani. Când ți-am cerut să mă însotești, mi-ai spus că vrei să rămâi în Brancaster, să-ți dezvolti cariera, să te simți împlinită. Ai mai adăugat că n-ai putea face toate astea dacă ai fi mamă și soție! Sper că n-ai irosit acești doi ani și ai ajuns la împlinirea pe care ți-o doreai.

– Faptul că mi-am dorit o carieră n-a fost singurul motiv pentru care am fost de acord să ne despărțim, ripostă ea amintindu-și că o făcea mereu să sufere, dar și că știa cum să-i domolească

temperamentul specific roșcatelor.

– Au mai fost și alte motive? se miră el.

– Câteva...

– N-am știut, se încruntă el, privind absent conținutul greșos al farfuriei.

Abia apoi se uită cu răceală la Elizabeth.

– Te-ar deranja dacă mi-ai spune care au fost acele motive?

– Am aflat despre tine ceva ce nu mi-a plăcut.

Poate ar trebui să-i spună adevărul, din moment ce n-o mai dorea și se simțea suficient de stăpână pe ea încât să-și controleze emoțiile.

– Cum ar fi...

– Am aflat despre o femeie din Montreal, spuse ea calm, luând șervetul de pe genunchi și împăturindu-l tacticos.

– Ce femeie?

Era cu adevărat surprins, sau doar derutat? se întrebă tânăra femeie privindu-l cu coada ochiului. Era încă încruntat, dar nu părea îngrijorat sau defensiv.

– Cred că numele ei era Michèle, zise ea repede, netezind șervetul.

De fapt, era sigură că numele femeii era Michèle, pentru că numele era întipărit în mintea ei de doi ani și jumătate.

– Nu e un nume neobișnuit pentru femeile din Quebec, observă Dugald, sprijinindu-se amuzat de spătarul scaunului. Michèle și mai cum? Nu are și un nume de familie?

– Nu știu. N-a semnat cu numele complet scrisoarea pe care ți-a trimis-o, în care spunea că abia așteaptă să te întorci la Montreal, că

apartamentul este foarte confortabil și crede că o să-ți placă felul în care l-a decorat și mobilat.

Urmă o tăcere. Din bucătărie se auzea muzica de la radio, care se părea că o acompania tot timpul pe Jane. Elizabeth rulă șervetul și-l introduse în inelul din argint pe care era gravat blazonul familiei Finley. Era încântată de calmul cu care răspunsese la întrebările lui Dugald, sperând că pentru prima dată el era cel tulburat.

– Nu mi-am dat seama că știi atât de bine limba franceză, zise el. Nici că ai citi o scrisoare adresată mie fără să-mi spui.

Tonul aspru o prinse cu garda jos, atingând un punct vulnerabil. Elizabeth tresări ușor, pentru că se simțise mereu vinovată că citise scrisoarea, dar nu avea de gând să se lase afectată de disprețul lui tocmai când deținea controlul situației și-l confruntase cu adevărul.

– Ai de gând să negi că plăteai chiria apartamentului la care se referea?

– Nu, pentru că încă mai plătesc chiria apartamentului, răspunse el cu răceală.

– Așadar, nu vei nega nici faptul că te vedeai cu această Michèle în Montreal dinainte să ne căsătorim, zise ea repede, și în ciuda faptului că își impusese să fie calmă, vocea îi urcase cu o octavă.

– Așadar, despre asta era vorba, spuse Dugald râzând. Erai suspicioasă în legătură cu felul în care îmi petrec timpul când nu sunt lângă tine și ai crezut că am o aventură cu Michèle, continuă el cu o grimasă plină de amărăciune. Dar de ce naiba n-ai spus nimic?

– Nu e amuzant!. Eu... Ei bine, am suferit mult.

– Și bănuiesc că ți-a fost rușine să recunoști că ai citit o scrisoare care nu-ți era adresată. Pentru numele lui Dumnezeu! Habar n-am